

1

Er dreef bloed in het water. Cade gaf een ruk aan zijn vislijn en keek vol ontzetting naar het kronkelende ding net onder het wateroppervlak. Zijn vangst, een platte vis met een zilverkleurige buik, kwam half opgevreten het water uit en bewoog zich spartelend en met glazige ogen naar de oever.

Zo was het met elke worp gegaan. Al twee keer had hij weinig meer dan een skelet binnengehaald, maar zelfs de rafels aan de botjes waren de moeite waard. De zilverkleurige vis was al met al geen slechte vangst voor de uitgehongerde jongen en er was hoe dan ook geen tijd voor nog een worp. Naast hem wees Quintus waarschuwend naar de hemel, waar de zon al laag hing. Ze stopten hun gehavende vangst in de rieten mand, slopen het kreupelhout in en gingen er behoedzaam vandoor door de schaduwen.

Cade vervloekte het feit dat de vissen pas in de schemering omhoogkwamen, op hetzelfde moment dat de insecten neerdaalden. Die zoemden nu om hun hoofd heen, maar hij sloeg er niet naar. Onderhand kon hij aan het geluid horen welke insecten alleen maar het zoute zweet van zijn huid zouden opzuigen en welke hem zouden steken voor het bloed eronder. Deze keer waren er niet veel van de laatste soort.

De jongens zagen de waterval die iets verderop langs de rivier lag. Het was altijd een risico om de open plek voor de slottoren te verlaten, maar hun hoofdzakelijk uit fruit bestaande dieet eiste zijn tol. Alleen al bij de aanblik van een vijg draaide Cades maag zich om en hun pogingen om de knaagdieren te vangen die zich regelmatig tegoed deden aan de boomgaarden boven op de heuvel hadden niks opgeleverd.

Diezelfde knaagdieren waren ook de oorzaak van hun weinig gevarieerde maaltijden, aangezien ze bijna alle groenten hadden opgegeten die de Romeinen hadden achtergelaten. Wat er nog van over was, hadden ze apart gelegd, afgeschermd en herplant voor het volgende seizoen, hoe moeilijk dat ook was geweest. Cade stond er versteld van hoeveel acht mensen in zo korte tijd konden eten, en nu was het fruit, fruit en nog eens fruit.

Quintus trok zijn aandacht en zei, terwijl hij tegelijkertijd zijn duim opstak: ‘Goeie trip.’

Cade knikte glimlachend en verbaasde zich weer over de vorderingen van de jongen. Quintus’ Engels had zich met horten en stoten ontwikkeld en Cade was gewend geraakt aan zijn aparte uitspraak. Cades Latijn kwam ook weer terug – het kwam langzaam bovendrijven uit de spelonken van zijn geheugen. In feite waren alle mededingers het aan het oefenen, maar Amber en de andere meisjes hadden op school al Latijn geleerd.

Ze hadden weinig te doen gehad in de drie maanden na de strijd. Drie maanden van staren naar de aftelklok, van wachten tot de Codex zou spreken. Geen vraag, geen grap, zelfs geen dreigement had zijn stilte kunnen verbreken. Als een donkere wolk hing hij boven hun hoofd. Samen met de aftelklok, die de tijd onverbiddeijk wegtikte.

Opgelucht om weer terug te zijn, ging het tweetal haastig de zwarte tunnel door die uitkwam bij de slottoren. De visstoof die ze

die avond zouden eten was voor Cade een van de weinige dingen om naar uit te kijken. Yoshi bleek een uitstekende kok te zijn, zelfs met de schamele ingrediënten waar hij het mee moest doen.

‘Iets gevangen?’ riep Amber toen ze de donkere tunnel uit doeken.

‘Iets,’ antwoordde Cade met tegenzin.

Amber zat in haar eentje in kleermakerszit op de keien. Het meisje porde in hun kleine gemeenschappelijke vuur en opnieuw trof het Cade hoe vreemd het was om haar in haar schooluniform te zien.

‘Jongens,’ riep Amber. ‘Ze zijn terug.’

Cade zette de mand neer en grinnikte toen de anderen de slottonen uit kwamen, uit hun gebruikelijke lusteloosheid gewekt door het nieuwtje dat de vissers terug waren.

‘Wil je hier iets van in elkaar flansen?’ vroeg Cade aan Yoshi, die bij het zien van de rieten mand in zijn handen wreef.

‘Je moest eens weten,’ mompelde Yoshi. ‘Geef hier.’

Zonder op een reactie te wachten tilde de jongen de vissen om de beurt op en trok een gezicht toen hij de eerste twee zag: weinig meer dan huid en bot. Grace keek hoofdschuddend toe, maar legde een hand op Yoshi’s schouder toen de jongen ze teleurgesteld weer in de mand liet vallen.

‘Van de botten kun je nog bouillon trekken,’ zei Grace. ‘Mijn moeder maakt bouillon die je van je sokken blaast.’ Ze trok haar neus op. ‘Jammer dat we geen chili hebben.’

Yoshi knikte somber, maar Scott klakte geïrriteerd met zijn tong.

‘Als ik daardoor geen vijgen meer hoefde te eten, zou ik nog een hotdog van een week oud uit de onderbroek van een worstelaar lusten,’ zei hij. ‘Het maakt me niet uit wat je ermee doet, als je maar iets voor me overlaat.’

‘Getver,’ mompelde Bea, waarop Trix de jongen een dreigende blik toewierp.

De tweeling zag ziekelijk bleek, en niet alleen door Scotts grap. Ze waren allemaal afgevallen in de afgelopen drie maanden, maar de tweeling was sowieso al tener geweest. Het was nog iets wat Cade zorgen baarde, al had niemand het er nog met ze over gehad.

Het enige lichtpuntje was dat de mededingers allemaal de tijd hadden gekregen om hun wonden te laten genezen. Misschien te veel tijd. Cade keek omhoog naar de ramen van de bovenste verdieping van de slottoren, waar de Codex met zijn oplichtende aftelklok zich had geïnstalleerd na Cades gesprek met Abaddon.

De aftelklok was begonnen op vier maanden. En nu hadden ze er nog iets meer dan één over, die wegtikte als een bom. Meer, veel meer dan ze vóór de kwalificatieronde hadden gekregen. Het beangstigde Cade, deze extra tijd. Het beangstigde iedereen. Alsof ze werden verondersteld zich voor te bereiden. Alsof het op de een of andere manier moest goedmaken dat hun aantallen waren gehalveerd. Vier schoolmeisjes, drie delinquenten en... Quintus.

De hemel zij dank voor Quintus. Hij was degene die had geweten hoe ze de gewassen moesten herplanten, hoe je ze beschermdde tegen ongedierte. Hoe je graan maalde in een kom om er pannenkoeken van te maken. Hij had zelfs met zijn slinger een pterosaurius geveld, al waren de sluwe schepsels daarna zo slim om uit de buurt te blijven.

Dus nu tastten ze in het duister en wachtten, zonder te weten waarop. Met als enige zekerheid dat het wreed en gewelddadig zou zijn, met onvoorstelbare gevolgen.

Dergelijke gedachten waren altijd in Cades achterhoofd aanwezig, maar nu, terwijl hij naar zijn vrienden rond het vuur keek, wervelden ze naar de voorgrond. Hij kende hen nu. Gaf om hen. In

de afgelopen drie maanden waren niet alleen fysieke wonden geheeld.

Hij wist dat de joyride die Scott in de gevangenis had doen belanden een schreeuw om aandacht was geweest na de dood van zijn moeder. Hij wist dat Grace elke avond bad tot het kleine kruisje om haar nek. Hij kwam erachter dat Bea en Trix nog nooit een nacht zonder hun ouders waren geweest. Dat Yoshi's grootste frustratie was dat er in de slottoren geen muziek was, en die van Amber het gebrek aan chocola.

Terwijl zijn eigen frustratie aanzwol, bewogen Cades voeten zich als vanzelf naar de slottoren. Ze droegen hem de trap op en hij probeerde niet te denken aan de plassen bloed en de lijken waarmee de vloer ooit bezaaid had gelegen, de aanblik die een veilig thuis had veranderd in niet meer dan een schuilplaats tegen wind en regen.

Hij liep verder, langs de lege kamers, naar de ronde tafel helemaal bovenin. Naar de onheilspellende gloed van de aftelklok, en zijn bron, de Codex. Met gebalde vuisten bleef hij staan voor de oplichtende veranderende getallen.

36:22:58:26

36:22:58:25

36:22:58:24

‘Vind jij dit leuk, of zo?’ vroeg Cade. ‘Om toe te kijken hoe wij een bestaan bij elkaar schrapen?’

Zijn stem klonk vreemd in de lege kamer. Alsof hij tegen zichzelf praatte.

‘Fijne spelmeester ben jij,’ zei Cade, die zo veel mogelijk minachting in zijn woorden probeerde te leggen. ‘Het is vast dikke pret om te zien hoe we allemaal worden afgeslacht voordat onze

vier maanden om zijn. Dikke pret voor jou en je zogenaamde Pantheon.’

De lens van de Codex staarde zwijgend en uitdrukingsloos terug. Cade gaf niet op.

‘Ik durf te wedden dat ze super onder de indruk zijn van de acht halfverhongerde tieners die jij als uitdaging presenteert.’

Er bewoog iets in de zwevende drone, zo miniem dat het nauwelijks waarneembaar was. Een radertje dat verschoof. Een verbinding die vonkte. Iets.

‘En dan al die overblijfselen die je in de jungle hebt achtergelaten. Zo zorgvuldig geënsceerd, de crème de la crème van de menselijke geschiedenis. Om nooit meer gebruikt te worden. Als wij eenmaal dood zijn, roest en rot het allemaal weg. Wij zijn de laatsten, toch? Niemand die er ooit nog iets mee gaat doen.’

Niks. Hij probeerde het nog een keer.

‘Dus dit is Abaddons zwanenzang voor de aarde. Uit als een nachtkaaars, niks geen knallend eind. Acht hulpeloze lammeren, klaar voor de slacht. Ik dacht dat je iets beters zou hebben gepland.’

Stilte.

Cade probeerde zijn frustratie niet te laten zien. Hij draaide zich om en liet zijn woede oplossen in het vooruitzicht van visstoof.

Toen... een stem.

‘Pretendeer niet mijn krijgslisten te kunnen doorgronden, dwaas kind.’

Cades adem stokte in zijn keel en zijn maag balde zich samen. Langzaam draaide hij zich om en deinsde achteruit toen hij de Codex voor zijn gezicht zag zweven. De kamer die eerst verlicht was geweest door het schijnsel van de aftelklok, werd nu in duisternis gehuld.

‘Kom nou, dit is toch wat je wilde?’ sprak de stem. ‘Mijn aandacht? Wees voorzichtig met wat je wenst, jongen.’

Het was een diepere stem, rauw en wreed. Niet meisjesachtig zoals de vorige keer. Maar toen had Abaddon die vorm gekozen om Cade op zijn gemak te stellen. Daar was hij nu niet meer op uit.

‘Roep de anderen,’ beval Abaddon. ‘Het is tijd om te gaan spelen.’

2

Het was ongelooflijk wat angst met het lichaam deed. Cades eerdere razende honger was verdwenen en had slechts een misselijk gevoel in zijn maag achtergelaten. En toen de anderen haastig achter hem de trap op kwamen, klonk hun gehijg net zo zwaar als het zijne.

Alle bravoure van de afgelopen minuten was verdwenen. Plotse-ling leek het onbestemde wachten veel aantrekkelijker dan deze situatie, waarin een sadistisch, onsterfelijk wezen over hun lot beschikte. Hun op ondubbelzinnige wijze ging vertellen hoe ze zouden sterven.

De anderen kwamen boven en dromden zwijgend de duistere kamer in. Ze schuifelden langs de muren alsof de Codex een adder was, en de drone draaide op zijn beurt om zijn as om hen met zijn blik te volgen. De doodsangst die in de kamer hing was bijna tastbaar.

‘Jullie zijn ondankbaar,’ klonk de stem. ‘Als baby’s die de melk van hun moeder uitspugen.’

De stem klakte misprijzend met zijn tong. Het was een raar geluid voor een machine. Cade betwijfelde of Abaddon wel een tong had. Elk woord was doordacht, afgewogen. De geluiden, de klanken, de stembuigingen... allemaal gekunsteld. Het was angstaanjagend.

‘Heb ik jullie niet de tijd gegeven om te herstellen?’ vervolgde Abaddon. ‘Om je voor te bereiden op dat wat jullie te wachten staat? Maar liever verdrinken jullie in zelfmedelijden en laten jullie jezelf wegwijnen. En menen mij de schuld te kunnen geven van je eigen incompetentie.’

Onwillekeurig voelde Cade een steek van schaamte. Maar wat hadden ze anders kunnen doen? Nog meer stenen op de muur stapelen?

‘Jullie danken je bestaan aan mij. Net als jullie soort, en de hele planeet waar jullie op rondkruipen. Toon wat dankbaarheid.’

Het was geen vraag. En toch zweeg de Codex alsof hij wachtte tot ze zouden spreken. De stilte duurde voort, en toen:

‘Dank je,’ zei Amber. ‘Je hebt gelijk.’

De Codex flitste haar kant uit en achter het halfdoorzichtige omhulsel bewoog de lens.

‘Amber Lin,’ zei Abaddon. ‘Je verrast me. Ik had jou louter bedoeld als voer voor mijn huisdieren in de jungle. Maar je bent er nog.’

Amber stak haar kin omhoog.

‘Ik zal je spel spelen,’ zei ze. ‘Dat zullen we allemaal. Maar je kunt niet verwachten dat we er goed in worden als we de regels niet kennen.’

De lens knipperde.

‘Goed dan,’ antwoordde Abaddon. ‘Maar ik adviseer jullie de gelukzaligheid van de onwetendheid niet te snel op te geven, zoals jullie Adam en Eva ooit hebben gedaan. Jullie ruwe ontwakens zou wel eens net zo pijnlijk kunnen zijn als dat van hen.’

‘Ik denk dat we liever wetend zijn,’ zei Amber, terwijl ze haar armen over elkaar sloeg.

De Codex zweefde achteruit. Er flitste wit licht door de kamer en plotseling verscheen in de lege ruimte voor hen een tweedimensionale piramide van 21 blokken: 6 op de onderste rij, 5 daarboven,

dan 4, 3, 2 en 1. De derde rij werd door een rode lijn gescheiden van de rijen eronder.

O
OO
OOO
OOOO
OOOOO
OOOOOO

‘Wat is dat?’ vroeg Cade ademloos.

Abaddons stem echode door de kamer. ‘Elk blok vertegenwoordigt een planeet, onder heerschappij van een van de leden van het Pantheon.’

Het linkerblok op de rij van drie pulseerde en er verscheen langzaam een symbool op. Een schedel. Een mensenschedel.

‘Dat zijn wij. De aarde.’

Wij.

Er was geen ‘wij’ en Cade werd misselijk bij het idee dat Abaddon hen als één team voorstelde. Maar daar was het bewijs. Het speelbord, zogezegd.

‘Om de top te bereiken, moeten de vertegenwoordigers van de planeten zich een weg omhoog vechten over het scorebord door de planeten naast en boven hen aan te vallen. Ze moeten zich ook verdedigen tegen aanvallen van onderaf en opzij. De winnaars van de gevechten wisselen van plek met de verliezers.’

Ongewild kroop Cade met grote ogen dichterbij, verbijsterd over de simpelheid ervan.

‘Jullie voorgangers zagen de wijsheid ervan in om aan de rand van het scorebord te blijven,’ zei Abaddon. ‘In deze positie kan de aarde alleen worden aangevallen door de planeet rechts ervan en

de twee planeten eronder. Maar het beperkt jullie ook op je weg omhoog – daarvoor moeten jullie de planeet direct boven je verslaan. Als jullie in het midden hadden gestaan, hadden jullie tussen twee planeten kunnen kiezen.’

‘En wat is die rode lijn?’

Deze keer was het Grace die had gesproken, met een kwaai blik en haar handen in haar zij.

‘Uitstekende vraag, Grace,’ zei Abaddon en Cade kon het plezier in de stem van de entiteit horen doorklinken. ‘Dat is jullie kritieke grens. Kom eronder... en al het leven op aarde wordt weggevaagd. En ik begin opnieuw.’

Cade staarde vol afschuw naar het scorebord. Als ze een enkele aanval van onderaf verloren... was het voor hen einde verhaal. Voor iedereen.

‘De posities boven de rode lijn zijn gereserveerd voor de oudere, meer ontwikkelde planeten,’ vervolgde Abaddon. ‘Met name de civilisaties die kunnen ruimtereizen.’

Cades plotselinge fascinatie deed weinig af aan de angst die door zijn aderen joeg. ‘Kunnen we elk moment worden aangevallen?’ vroeg hij.

‘Gelukkig voor jullie niet, nee,’ antwoordde Abaddon. ‘De leden van het Pantheon spreken voor elke strijd een tijd en een plaats af, evenals de regels waar beide partijen zich aan moeten houden. Als we het niet eens kunnen worden, stemt de rest van het Pantheon over het geschil en bepaalt wat een eerlijke match zou zijn. Het is mijn taak om voor jullie te onderhandelen en te kiezen wie jullie aanvallen en wanneer.’

‘En wij hebben niks in te brengen?’ vroeg Cade kwaad. ‘Wij zijn gewoon pionnen?’

‘Dat is een uitstekende omschrijving,’ Abaddon grinnikte onheilspellend. ‘Heel goed, Cade.’

Cade sloot zijn ogen en wenste dat alles zou verdwijnen. Plotse-
ling wilde hij alleen nog maar slapen. Zijn ogen sluiten, zijn zorgen
laten wegdrijven. Zijn favoriete moment van de dag was het mo-
ment van ontwaken en die luttele seconden voordat hij zich herin-
nerde waar hij was.

‘Onze volgende strijd is al enige tijd geleden afgesproken,’ ging
Abaddon verder. ‘Maar aangezien ik niet zeker wist hoevelen van
jullie mijn kwalificatieronde zouden overleven, was het lastig on-
derhandelen. Het draaide uit op een stemming van mijn broeders.
En ik moet bekennen dat de rest van het Pantheon het niet erg op
mensen heeft.’

De stem liet een stilte vallen, als om zich te goed te doen aan de
doodsangst op hun gezichten.

‘De ongewisheid over het aantal mededingers dat zou overleven,
werd netjes opgelost door mijn eigen voorstel. Een duel. Een tegen
een. Twee strijders, in een gevecht op open terrein.’

Op de een of andere manier... was het een opluchting. Het was
een gruwelijk vooruitzicht, maar zo zou slechts een van hen gevaar
lopen.

‘Er mogen geen vuurwapens worden gebruikt, geen explosieve
of brandgevaarlijke stoffen. Verder zijn er geen regels... behalve
dat het een gevecht op leven en dood zal zijn.’

Daar had je het. Het voortbestaan van de wereld, aan een zijden
draad.

‘En als we verliezen?’ vroeg Amber met trillende stem. ‘Wat ge-
beurt er met de rest van ons?’

‘Dat zullen jullie wel zien.’

Stilte.

‘Wie gaat er vechten?’ flapte Scott er uit, waarna hij zijn hand
voor zijn mond sloeg.

‘Tot op een paar minuten geleden had ik nog niet beslist, Scott,’

antwoordde Abaddon op poeslieve toon. ‘Maar nu is mijn keus glashelder.’

Tergend traag draaide de Codex zich om naar Cade.

‘Gezien zijn kleine tirade lijkt Cade degene te zijn die nog de meeste vechtlust in zich heeft. En het is een gepaste straf voor een mokkend, ondankbaar kind.’

De lens zweefde dichterbij tot hij Cades volledige gezichtsveld in beslag nam.

‘Bof jij even.’